

● — pointa

Ženy
z Boh
nic

Edna Nová

Ženy z Bohnic

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.pointa.cz

www.albatrosmedia.cz

Edna Nová

Ženy z Bohnic – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Ženy z Boh nic

Edna Nová

● ■ pointa

ISBN tištěné verze 978-80-7650-296-3

ISBN e-knihy 978-80-7650-298-7 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-299-4 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-297-0 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Copyright © 2020 Edna Nová

Paní Kanárek

Paní Kanárek přiletěla do Bohnic uprostřed zimy ve žlutém kabátku, který sice byl trochu olezlý, ale kdo by se nimral v detailech. Její zářivé zjevení rozjasnilo onu bohnickou lepkavě táhlou depku. Když ji sanitáři přiváděli, mávala expresivně „křídly“ a vydávala „kanáří zvuky“, jaké si polidštěné cvrlikání. V okamžiku, kdy jí sestry chtěly její slavný žlutý svršek odebrat, ukázalo se, že paní Kanárek ovládá i češtinu, jelikož rozhořčeně procedila skrz svůj zobáček: „Dnes jsem si to peří koupila v sekáči, abych nalákala svého kanára k dovádění.“ V ten moment bylo jasno – do zatuchlého pavilonu 1 se propašoval nefalšovaný domácí mazlíček, i když trochu netýkavě naježe-

ný. Jeho bojovný postoj volal do světa: pohlazení možné jen na vlastní nebezpečí!

Paní Kanárek začala svou štaci v příjmovém pokoji pro deset osob. Vyfásla prémiovou postel u okna, přestože skromně prohlásila, že bidýlko by stačilo. Ale bidýlka nebyla k dispozici. Mezi hnilobnými mrtvolami pacientů působila zprvu nepatřičně, skutečně jako nějaký přivázaný exotický pták, kterého hodlají za pár dní chladnokrevně vykuchat a hodit na gril – vždyť takový kanár může být lahůdka, epesní specialita! Nevím, jaký koktejl tabletek dostala, ale obdržela přirozeně také modrý likér na zklidnění, kapičky Rivotril, což je univerzální magické cosi, slučitelné zřejmě se všemi léky a diagnózami. Ano, každý lapený zde srká z plastové panákovky 5, 10 či 15 ml Rivotrilu. Je to otupující, zklidňující dryák, nevhodný pro dlouhodobé užívání, ale pár týdnů to tady s ním musí zvládnout všichni. Tečka a nazdar. Žádné speciální individuální zacházení. Paní Kanárek se po onom elixíru již jen ztěžkle pohupovala a občas znaveně máchla jedním či druhým křidélkem.

Zkušené bláznivky, tedy ty trochu přičetnější bláznivky, orientované v čase a místě, nad paní Kanárek opovržlivě kroutily hlavou: „Teď to tady vážně vypadá jak ve cvokhausu. Můžete alespoň na chvíli přestat skřehotat?“ Nemohla. Zvířecí pud ovládal celé její nitro. Byl silnější než nějaká jalová snaha po konformitě, jež by jí umožnila kontakt s lidskými individui. Zkraje svého uvěznění se nedružila, sedávala sama u okna, rozcuchané chmýří na hlavě a vypouklé rybí oči jí dodávaly věru křehké vzezření. Tehdy jsem si, zemdlená po Rivotrilu, se svou poťouchlou tragikomedickou melancholií připitoměle představovala, že se skutečně brzy převtělí do kanárčího tělíčka, které se vztyčeným prostředníčkem vylítne na svobodu. Prostředníček samozřejmě zůstane kvůli efektivnější podívané nadále člověčí, jedinou její neproměněnou částí.

Z paní Kanárek se místo vzdorné vlaštovky postupně stával smutný ptáček. Opouštěla své sny o létání. Sem tam si přisedla k někomu v návštěvní místnosti, nedělala rozdíl mezi ohluchlou důchodkyní a manicky užvaněnou fetkou. Všem plačtivě líčila stále stejnou ohranou písničku, jak byla ná-

silně donucena opustit svého kanárčího druha. Říkám vám bez ironie, že Romeo a Julie hadr oproti této romanci. Její sameček doma údajně zhyne, neboť kanárci, jak známo, nemohou žít osaměle, ale výhradně v páru! Pochopením pro její harmonické soužití s kanárkem ovšem neoplýval její bývalý partner – a paní Kanárek si neodpustila přehnanou artikulaci zvýrazňovat slovo „bývalý“. Byla přesvědčena, že ji její expřítel nechal hospitalizovat kvůli svému zraněnému egu. Co naplat, že ono zraněné ego ji každý den zahrnovalo svou nevyžádanou přízní, trpělivě odpovídalo na její citové výlevy, smířlivě jí pouštělo videa s kanárem. Zraněné ego alternovalo odkopnutého Romea v koutě. Ona se po celou dobu jeho přítomnosti tvářila, že mu projevuje milost, v ksichtíku měla vepsané: „Sezobej si zbytky z mé dlaně, ve víc nedoufej.“ Ano, Kanárek skutečně patřila mezi náročné, komplikované partnerky, v jejichž případech bývá i úctyhodný institut manželské poradny bezradný. Zdejší plačky a klevetnice nicméně rády opěvovaly tragiku tohoto Romea; jim totiž muži upláchli, zdrhli při prvním záchvatu paranoie, žádné koláčky jim do

psychárny nenosili, zbyli po nich maximálně fakaní a nezaplacené alimenty, o které se ještě po deseti letech soudně přetahují.

Po bohnicky nekonkrétně dlouhé či krátké době zatoužila paní Kanárek odletět nejen přeneseně, ale i doslovně. Žádala revers. Důvod neznám. Ale byla při tom poměrně agresivní a sklouzávala ke své specifické kanáří mluvě, tudíž ji pouze převezli na uzavřenější oddělení. Uzavřenější oddělení v bohnické hantýrce znamená další stoletý barák s mřížemi, kam nepouští příbuzné, případně jen v omezeném režimu, a kam jsou odkládáni beznadějní recidivisté. V takových místech se setkáte s kurtováním, samotkou, permanentním dohledem a dalšími specifickými libůstkami psychiatrické péče, neboť v Bohnicích existuje nelítostná přímá úměra mezi stavem mysli a prostředím. Čím hůře ti je, tím horší bejvák schytáš, bejby.

Později jsem ji vídávala v areálu léčebny, běhala sem a tam za různými ptáky. Asi na svého kanárka poměrně záhy zapomněla, nevěrnice! Nebo byla donucena zapomenout, chuděra! Ve svém běhu, přesněji „letu“ byla nádherná. Kdyby mi nějaká

vyšší instance dopřála zvolit si jakoukoliv duševní poruchu, přála bych si právě onu „ptačí“. A jak to dopadlo s ní, kanárem a odkopnutým Romeem? Bůh ví.

